

[Marianne Bentsen-Pedersen]

ger, besparelser, på visse områder, som vi gør her. Men det skulle altså være det, der danner baggrund for en såkaldt ansvarlig politik.

Hr. Ole Vig Jensen taler om, at vi vel nok må have det behageligt, og at vi ikke vil tage ansvar for noget. Nej, vi ønsker ikke at tage ansvar for den førte politik, men vi vil meget gerne være med til at tage ansvar i øvrigt. Vi vil gerne tage ansvar for nedskæringer på militærbudgettet i stedet for på uddannelsesbudgettet. Vi vil derimod ikke tage ansvar for at presse lønningerne for de offentligt ansatte ved at forringe dagpengene for derefter at bruge pengene til at lempe formueskatten. Havde det været den omvendte rækkefølge, ville vi meget gerne have været med til at tage et ansvar.

Med andre ord: ville regeringen lave en politik, der gik ind på at fordele sådan, at de stærke skuldre kom til at bære mest, ville vi meget gerne tage et ansvar. Men vi vil ikke tage ansvar for, at man nu reducerer inden for de områder, hvor det er dem, der dårligst har råd til det, der skal betale krisen, og vi vil ikke forringe uddannelsessystemet, da det jo på længere sigt er det, vi skal leve af.

Hr. J. K. Hansen taler også om ansvar og siger, at besparelserne er blevet til efter en vurdering af behovet. Hr. J. K. Hansen siger, at der ikke er brug for lægeuddannede. Jeg mener, at problemet inden for lægeuddannelsen er, at man ikke kan slippe igennem turnusordningen. Jeg mener ikke, at problemet er, at der ikke er brug for flere læger. Vi ved, at lægerne har enormt overtidsarbejde, og vi ved, at der er læger, som både er ansat på hospital og har praksis ved siden af. Jeg tror sagtens, vi kunne bruge flere læger, hvis vi kunne få dem igennem turnusordningen. Jeg mener ikke, det giver udtryk for det reelle behov, når man siger, der ikke er brug for flere læger.

Jeg synes også, det virker underligt, at man i et samfund med miljøproblemer ikke har brug for flere biologer. Er det det virkelige behov, der er taget hensyn til, eller er det ikke snarere sådan, at man ikke prioriterer den slags så højt?

Hr. J. K. Hansen siger endvidere, at man hvert år vurderer, hvor mange pladser der er behov for. Men næste år mangler der 4.000 pladser til de unge, og så nytter det ikke noget, at undervisningsministeren siger, at de

ikke skal have arbejdsløshedsunderstøttelse, for når der mangler 4.000 pladser, må der være 4.000, der ikke er plads til, og hvad skal de så leve af?

Endelig sagde hr. J. K. Hansen, at når man afskediger folk, vil man gøre det så rimeligt som muligt. Ja men hvad betyder det, at man vil gøre det så rimeligt som muligt? Er det store forbedringer i dagpengesatserne, vi skal forvente? Det ville i hvert fald være nye toner; foreløbig har man gjort det modsatte.

Fru Eva Møller talte meget om langtidsplanlægning og om pædagogiske overvejelser, og i det, fru Eva Møller sagde på disse områder, er jeg ganske enig. Jeg mener ikke, der her er tale om langtidsplanlægning, specielt ikke når man ser på det forlig, der er blevet til inden for de sidste dage, og jeg mener heller ikke, der er taget pædagogiske overvejelser ind – i givet fald vil jeg gerne vide hvilke.

Hr. Alfred Hansen stillede nogle direkte spørgsmål til SF angående folkeskoleforliget og forsorgens udlægning. Når vi undlod at stemme til forsorgens udlægning, var det naturligvis ikke, fordi vi ikke mener, at der skal integreres børn fra forsorgen i folkeskolen eller i andre institutioner, men fordi vi er bange for, at der ikke bliver stillet de nødvendige midler til rådighed.

Jeg vil videre sige til hr. Alfred Hansen, at vi flere gange har drøftet, om det folkeskoleforlig, der er indgået, bliver overholdt i den ånd, det er skrevet, og det mener vi ikke det altid bliver. Men dette her gør det i hvert fald ikke lettere for os at være med i det forlig, netop fordi vi mener, det er de praktiske uddannelser, der nu kommer i klemme.

Finansministeren beder os anskue tingene over en længere periode og siger, at vi på længere sigt må få nogle folk i arbejde, fordi der så igen bliver råd til uddannelser. Deroverfor vil jeg gerne spørge, om man tror på, at den depression, vi har i 1980'erne, på et eller andet tidspunkt i 1990'erne bliver afløst af de samme tilstande som i de glade 1960'ere. Sidder man og venter på, at hjulene skal i gang igen, så vi igen får det, ligesom vi havde det i 1960'erne? Må man ikke hellere indstille sig på, at vi har den situation, vi har, at vi har arbejdsløshed, at vi har et problem med at få de unge ind i uddannelsessystemet eller ind på arbejdsmarkedet, og at vi